

EDIT TYPE

Z ukazom *EDIT TYPE* <nnn> (nnn je številka maske vnosa: 001, 004, 005, 006 ali 007) lahko spremenimo stopnjo obveznosti nekaterim podpoljem v izbrani maski. S parametroma LEN in CODE podpoljem ali elementom podpolj določimo največjo dolžino vnosa in številko lokalnega šifranta. S parametrom CONVERT WITH CODE podpolju določimo številko šifranta, preko katerega se bo prevedla vsebina podpolja. S parametrom IND posameznim poljem določimo indikator, s parametrom CNTSBF pa določimo, kolikokrat se ponovi posamezno podpolje.

Spremembe veljajo za celotno knjižnico.

Ukaz lahko uporabimo samo v iskalnem načinu. V ukazno vrstico napišemo

Ukaz

<i>EDIT TYPE</i> <nnn>

Po potrditvi ukaza se odpre urejevalnik besedila.

1. Spreminjanje stopnje obveznosti

Vnesemo številko polja in oznako podpolja, presledek in stopnjo obveznosti. Naštejemo lahko več podpolj, vsako mora biti vpisano v novo vrstico. Polja/podpolja morajo biti navedena po naraščajočem vrstnem redu.

Stopnja obveznosti je podana v številkah od 0 do 7. Stopnja 0 pomeni, da se podpolje nahaja samo v vzorčnem direktoriju (najnižja stopnja obveznosti). Stopnji 1 in 2 pa pomenita, da je podpolje obvezno (najvišji stopnji obveznosti). Katera podpolja bodo vključena v masko, je odvisno od trenutno izbrane stopnje obveznosti, ki je izpisana v statusni vrstici (gl. str. 2.3 - 9, *Sprememba stopnje obveznosti* ter ukaz *SET UP*, parameter *Start level*). Če je prva številka npr. 4, pomeni, da so v maski vnosa vključena vsa podpolja s stopnjo obveznosti od 1 do 4 (ne pa podpolja s stopnjo 5, 6 in 7).

Obveznim podpoljem (stopnja 1 ali 2) ne moremo spreminjati stopnje obveznosti.

Najpogosteje spremenimo stopnjo obveznosti pri podpoljih, ki jih želimo vključiti ali izključiti iz maske vnosa (npr. pri določenem podpolju spremenimo stopnjo z 0 na 1 do 7 in ga tako vključimo v masko, pri drugem podpolju pa stopnjo od 3 do 7 spremenimo na 0 in tako izločimo podpolje iz maske vnosa).

2. Določanje največje dolžine vnosa

S parametrom LEN lahko podpoljem in elementom podpolj določimo največjo dolžino vnosa (do 79 znakov), če ta ni bila omejena že prej.

Parameter LEN vnesemo za oznako polja in podpolja (npr. *675b LEN 10*).

Kadar določamo največjo dolžino vnosa elementom podpolj, je sintaksa sledeča:

99\<oznaka elementa> LEN <številka>

Primer:

99\ a LEN 10

3. Določanje številke lokalnega šifranta

S parametrom CODE lahko podpoljem in elementom podpolj določimo številko lokalnega šifranta, ki smo ga vnesli z ukazom *EDIT CODES* (gl. ukaz *EDIT CODES*). Pred tem moramo podpolju določiti največjo dolžino vnosa (do 79 znakov).

Parameter CODE vnesemo za oznako polja in podpolja (npr. *675b CODE 87*).

Kadar določamo številko lokalnega šifranta elementom podpolj, je sintaksa sledeča:

99\<oznaka elementa> CODE <številka>

Primer:

99\ l CODE 84

Če namesto parametra CODE uporabimo *OPTIONALCODE*, lahko v določeno podpolje poleg vsebine šifranta vnašamo tudi poljubno vsebino. To je npr. uporabno pri šifrantu predmetnih oznak.

Primer:

610a OPTIONALCODE 93

4. Dodajanje polja s prevedeno vsebino

Parameter *CONVERT WITH CODE* omogoča, da v direktoriju zapisa s tipko **[KP2]** avtomatsko dodamo polje s prevedeno vsebino. S parametrom določimo šifrant, preko katerega naj se prevede vsebina podpolja. Za oznako polja in podpolja vnesemo parameter *CONVERT WITH CODE* in številko šifranta.

Primer:

V zapise želimo vnašati tematske predmetne oznake v slovenščini in angleščini hkrati. Šifrant 93 vsebuje predmetne oznake v slovenščini (kode) in v angleščini (pomen kod).

Najprej podpolju 606a določimo največjo dolžino vnosa in številko šifranta (s parametrom CODE ali OPTIONALCODE). Nato določimo še avtomatsko prevajanje preko tega šifranta.

606a LEN 79

606a CODE 93

606a CONVERT WITH CODE 93

V direktoriju zapisa v podpolje 606a najprej vnesemo kodo iz šifranta 93 (predmetna oznaka v slovenščini). Po potrditvi vnosa (ko je kazalec na polju 606a) pritisnemo tipko **KP2** in v zapis se doda novo polje 606a s prevedeno vsebino (predmetna oznaka v angleščini).

Z določilom ADD (izbirno) pa lahko določimo, katero podpolje in vsebina naj se doda na konec dodanega polja.

Primer:

606a CONVERT WITH CODE 93; ADD \$2=MESH

606x CONVERT WITH CODE 93; ADD \$2=MESH

5. Določanje indikatorjev

Poljem, ki imajo določene indikatorje (enega ali dva), lahko s parametrom IND spremenimo privzete vrednosti indikatorjev v skladu z našimi potrebami.

Parameter IND vnesemo za oznako polja in podpolja, temu pa sledita vrednosti za indikatorja. Vedno namreč navedemo dve vrednosti, četudi ima polje določen samo en indikator. V takem primeru namesto ene vrednosti vpišemo znak x.

Sintaksa je torej sledeča:

<oznaka podpolja> IND <indikator 1> <indikator 2>

Primer:

996d IND x1

V polju 996 prvi indikator ne obstaja (x), drugemu pa smo določili privzeto vrednost 1.

6. Določanje števila podpolj

Če je podpolje v okviru posameznega polja ponovljivo, lahko s parametrom CNTSBF določimo, kolikokrat naj se to podpolje ponovi.

Parameter CNTSBF vnesemo za oznako polja in podpolja. Pri določanju števila ponovitev podpolja je sintaksa sledeča:

<oznaka podpolja> CNTSBF <število ponovitev>

Primer:

610a CNTSBF 4

Opozorilo:

Polja (s podpolji) moramo v urejevalniku besedila navajati v naraščajočem vrstnem redu (od 001 do 998), sicer se "izgubijo" vsa polja, ki sledijo tistemu z najvišjo številko. Elemente podpolj pa lahko navedemo tudi pred polji.

Eno datoteko lahko istočasno popravlja (bere, ureja) le en uporabnik. Drugi do nje nimajo dostopa.

Za uporabo ukaza potrebujemo pooblastilo.

Opozorilo:

Knjižnice, ki podatke o zalogi vnašajo v segmentu COBISS3/Zaloga, ukaza ne morejo več uporabljati za polja 996, 997 in 998.